

הלב בוכה והראש מסרב להאמין.

מרסל,

חברתנו בקבוצת הכימיה וקבוצת חטיבות הביניים מזה 20 שנים, דרכינו נשזרו לעיתים קרובות ובייחוד בשבע השנים האחרונות - בקהילות המורים ובפס"ל. את האנרגיות המטורפות שלך כולם מכירים. בעבודה הן תועלו למקצוענות, ירידה לפרטים, מסירות לעבודה וביצוע מיטבי.

מרסל,

כשלקחת אחריות על כנס מורים - כולנו ישנו בשקט. כשתכננת בקיץ האחרון השתלמות בכימיה למורים - ניהלת אותה ביד רמה וניהלת גם אותי - כלומר אמרת לי מה לעשות, על מה לדבר ומתי.

מבכה אותך חברתי לשיחות הנפש שניהלנו בדרך הביתה מהעבודה.

מבכה את האמא המופלאה, האיכפתית והלביאה שהיית.

מבכה את החברה הנהדרת שהיית לזהבה - בכמה מסירות, שמחה, רגישות ואהבה עבדת יחד עם בת שבע, מור ואיתי על מסיבת הפרידה שלה, שתוכננה להתקיים השבוע.

מבכה את הפתיחות יוצאת הדופן שלך.

מבכה את העתיד שלא יהיה - את האישה שלמדה תזונה ורפואה וחלמה להשיק תכנית בריאות ואיכות חיים לטובת הקהילה.

מבכה את האישה שבשבת בבוקר, בהיותה בתופת עצמה - עוד דאגה בווטסאפ לשלום בני שהוקפץ לבסיס.

מבכה את החיוך המאיר שלך... שכבה...

אסיים בשיר של המשוררת עדי בלכמן-סופר שנקרא בארי:

בארי / עדי בלכמן סופר

עוד מעט יגיע החורף,

עננים בוכים ישקו את האדמה,

ויצמיחו מרבדים אדומים.

תחילה תפרח הכלנית

ואף אחד לא יבוא לצפות ביופייה.

אחריה תפרח הנורית

ולא יתקיים פסטיבל.

ולבסוף יפרח הפרג, ושקט,

אין איש.

הפרחים המוגנים נקטפו

כבר בסתיו.

קיוונו כל כך שייגמר אחרת...

נוחי בשלום על משכבך חברה יקרה.

יעל שורץ , 19 באוקטובר 2023

